

בב א מ"י פ"ד מה' פלה ה' ע סמנ עשן כ טו"ע א"ח סי' קב עט"ף ג': ל ב מ"י ע"ש ט': לא ג מ"י ע"ש הלכה י'

תוספות שאנין

אלא זה הבא על הערה
אשת איש והוליד ממזר
ומתוך ביטחו שאסור לבא
בקהל ואינו מוצא אשה
הולך לבין העמים ועובד
עבודת כוכבים, ואורחם
אלו שעשאוהו ללמוד פסל
ומסכה וכן דרוש כלם כל
אחת כל פשטה אחת של
עיריית כגון שוכב עם
חמותו ואשת אביו ועם
אחיות כלם באשת איש
ולמיקם בתרי אורחי שוכב
עם כל בהמה זו אשת איש
שעשה מעשה בהמה
שמנא, מקלל אביו ואמו
כא על אשת אב מולד
כאביו ואמו שגידלו
למפשה רעים, משנה עיר
מפשה אשת רעהו ושיא
סומא בברך ואינה יודעת
העושה כמותו, משיג גבול
רעהו בא על אשת רעהו
הרי הוא מסיג גבול רעהו
עם כל בהמה זו אשת איש
רעהו בשר (ל) לוקח שומד
להרוג נפש להיות עוקבת
אחר המנאף ולפתור לו
אשת איש וגורם לו מיתה,
מטה משפט גר יחוס פ"ה
איני יודע לדרשו, ורבינו
שמשון בקוצי מפיש זה
הבא על אשת איש והוליד
מפנה בן ממזר ומתוך
שבנו ממזר הולך לרור
בכור אחרת בארץ מרחק
באשר ימצאו, ומנאף שהוא
גר יחוס שהוא כגר שאין
לו אב שזה שהוליד אינו
מורה שהוא בנו וגם אמו
אילנה שנתארה על בעלה
ויושבה עונה כאלמנות
חיות:

רבי שמעון מוציא הר גריזים. הכי מקיים לה זירושלמי וכן היה ר"ש אומר אין לך כל דבר ודבר מן המורה שאין כרות עליה תקע"ו בריתות שמים עשרה בצדקן ולא ידענה אמאי י"ב ושמה ברית כנגד כל שצטן ושצטן י"ב בצרור י"ב בכלל י"ב צפרט הרי מ"ח בריתות ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי קצ"ב בריתות וכן נהר סיני וכן ערבות מואב הרי תקע"ו בריתות:

ונשתלשו בערבות מואב.

וא"ת מאי אינטריך
למימר שלישי דערבות מואב והא לא איירי ר' ישמעאל דערבות מואב כלל יש לומר משום סיפא נקט לה דדעי למימר אין לך כל דבר מזה ומזה: **רבי שמעון בן יהודה אומר.** ירושלמי עד כדון דברים שנכללו ונפרטו דברים שנכללו ולא נפרטו [ואמר ליה] כן אמר ר' יוחנן משום ר' ישמעאל דבר שהיה בכלל ולא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו ולא אלא ללמד על הכלל כולו יא אמר לו לא דבר אחד דילמא דברי דברים נתימה והכל דברי דברים אן קיימין אמר ר' נחמיה מתיין דכתיב בסוף אמר כנו שכולו דבר אחד כתיב אשר לא יקום את דברי המורה וכי יש תורה נופלת רבי שמעון בן אליקים אומר זה המון שהוא עומד רבי שמעון בן חלפתא אמר זה (י) הדין שלמטה דלמור רב הונא בר יהודה בשם שמואל דעל הדין הזה קרע יאשיבו ולמור עלי לקיים ר' אחא בשם ר' נחמיה בר חייה למד ולימד שמר ועשה והיתה סיפוקו צידו להחזיק הרי זה בכלל ארור ר' ירמיה בשם רבי חייה בר' אבה לא למד ולא לימד לא שמר ולא עשה ולא היתה סיפוקו צידו להחזיק הרי זה בכלל צדק דלמור רבי חנא א"ר ירמיה עמיד הקצ"ה לעשות כל דבעלי מזה צילין של דעלי תורה שני' (קבלת ו) כי כלל החכמה כלל הכסף ואומר ען חיים היא למחזיקים בה (משלי ג): **אמר רב משרשיא ערבא וערבא דערבא.** דערבא כדמורה דהכי דעי למימר דלר"ש בן יהודה קבל עליו כל אחד מישראל לתר"ג מזה ט"ק"ח ריבוא ריבואות ות' אלפים ריבואות ומ"ג ריבואות ושצטן אלפים ומנאמס בריתות לשש מאות אלף ושצטן אלפים ומנאמס מאות אלף בשביל ערבותן אס יעברו עליהן ולרבי אליעזר דרבי שמעון ששים ריבוא פעמים ושצטן אלפים ותקנ"ה ברכה אחת קודמת א"ק"ה. ירושלמי יכול משתיו אומרים נכרות היו אומרים קלות תלמוד לומר הנכרה והקלה קלה באחת וברכה באחת:

רבי שמעון מוציא הר גריזים. הכי מקיים לה זירושלמי וכן היה ר"ש אומר אין לך כל דבר ודבר מן המורה שאין כרות עליה תקע"ו בריתות שמים עשרה בצדקן ולא ידענה אמאי י"ב ושמה ברית כנגד כל שצטן ושצטן י"ב בצרור י"ב בכלל י"ב צפרט הרי מ"ח בריתות ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי קצ"ב בריתות וכן נהר סיני וכן ערבות מואב הרי תקע"ו בריתות:

ונשתלשו בערבות מואב.

וא"ת מאי אינטריך
למימר שלישי דערבות מואב והא לא איירי ר' ישמעאל דערבות מואב כלל יש לומר משום סיפא נקט לה דדעי למימר אין לך כל דבר מזה ומזה: **רבי שמעון בן יהודה אומר.** ירושלמי עד כדון דברים שנכללו ונפרטו דברים שנכללו ולא נפרטו [ואמר ליה] כן אמר ר' יוחנן משום ר' ישמעאל דבר שהיה בכלל ולא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו ולא אלא ללמד על הכלל כולו יא אמר לו לא דבר אחד דילמא דברי דברים נתימה והכל דברי דברים אן קיימין אמר ר' נחמיה מתיין דכתיב בסוף אמר כנו שכולו דבר אחד כתיב אשר לא יקום את דברי המורה וכי יש תורה נופלת רבי שמעון בן אליקים אומר זה המון שהוא עומד רבי שמעון בן חלפתא אמר זה (י) הדין שלמטה דלמור רב הונא בר יהודה בשם שמואל דעל הדין הזה קרע יאשיבו ולמור עלי לקיים ר' אחא בשם ר' נחמיה בר חייה למד ולימד שמר ועשה והיתה סיפוקו צידו להחזיק הרי זה בכלל ארור ר' ירמיה בשם רבי חייה בר' אבה לא למד ולא לימד לא שמר ולא עשה ולא היתה סיפוקו צידו להחזיק הרי זה בכלל צדק דלמור רבי חנא א"ר ירמיה עמיד הקצ"ה לעשות כל דבעלי מזה צילין של דעלי תורה שני' (קבלת ו) כי כלל החכמה כלל הכסף ואומר ען חיים היא למחזיקים בה (משלי ג): **אמר רב משרשיא ערבא וערבא דערבא.** דערבא כדמורה דהכי דעי למימר דלר"ש בן יהודה קבל עליו כל אחד מישראל לתר"ג מזה ט"ק"ח ריבוא ריבואות ות' אלפים ריבואות ומ"ג ריבואות ושצטן אלפים ומנאמס בריתות לשש מאות אלף ושצטן אלפים ומנאמס מאות אלף בשביל ערבותן אס יעברו עליהן ולרבי אליעזר דרבי שמעון ששים ריבוא פעמים ושצטן אלפים ותקנ"ה ברכה אחת קודמת א"ק"ה. ירושלמי יכול משתיו אומרים נכרות היו אומרים קלות תלמוד לומר הנכרה והקלה קלה באחת וברכה באחת:

רבי שמעון מוציא הר גריזים. הכי מקיים לה זירושלמי וכן היה ר"ש אומר אין לך כל דבר ודבר מן המורה שאין כרות עליה תקע"ו בריתות שמים עשרה בצדקן ולא ידענה אמאי י"ב ושמה ברית כנגד כל שצטן ושצטן י"ב בצרור י"ב בכלל י"ב צפרט הרי מ"ח בריתות ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי קצ"ב בריתות וכן נהר סיני וכן ערבות מואב הרי תקע"ו בריתות:

ונשתלשו בערבות מואב.

וא"ת מאי אינטריך
למימר שלישי דערבות מואב והא לא איירי ר' ישמעאל דערבות מואב כלל יש לומר משום סיפא נקט לה דדעי למימר אין לך כל דבר מזה ומזה: **רבי שמעון בן יהודה אומר.** ירושלמי עד כדון דברים שנכללו ונפרטו דברים שנכללו ולא נפרטו [ואמר ליה] כן אמר ר' יוחנן משום ר' ישמעאל דבר שהיה בכלל ולא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו ולא אלא ללמד על הכלל כולו יא אמר לו לא דבר אחד דילמא דברי דברים נתימה והכל דברי דברים אן קיימין אמר ר' נחמיה מתיין דכתיב בסוף אמר כנו שכולו דבר אחד כתיב אשר לא יקום את דברי המורה וכי יש תורה נופלת רבי שמעון בן אליקים אומר זה המון שהוא עומד רבי שמעון בן חלפתא אמר זה (י) הדין שלמטה דלמור רב הונא בר יהודה בשם שמואל דעל הדין הזה קרע יאשיבו ולמור עלי לקיים ר' אחא בשם ר' נחמיה בר חייה למד ולימד שמר ועשה והיתה סיפוקו צידו להחזיק הרי זה בכלל ארור ר' ירמיה בשם רבי חייה בר' אבה לא למד ולא לימד לא שמר ולא עשה ולא היתה סיפוקו צידו להחזיק הרי זה בכלל צדק דלמור רבי חנא א"ר ירמיה עמיד הקצ"ה לעשות כל דבעלי מזה צילין של דעלי תורה שני' (קבלת ו) כי כלל החכמה כלל הכסף ואומר ען חיים היא למחזיקים בה (משלי ג): **אמר רב משרשיא ערבא וערבא דערבא.** דערבא כדמורה דהכי דעי למימר דלר"ש בן יהודה קבל עליו כל אחד מישראל לתר"ג מזה ט"ק"ח ריבוא ריבואות ות' אלפים ריבואות ומ"ג ריבואות ושצטן אלפים ומנאמס בריתות לשש מאות אלף ושצטן אלפים ומנאמס מאות אלף בשביל ערבותן אס יעברו עליהן ולרבי אליעזר דרבי שמעון ששים ריבוא פעמים ושצטן אלפים ותקנ"ה ברכה אחת קודמת א"ק"ה. ירושלמי יכול משתיו אומרים נכרות היו אומרים קלות תלמוד לומר הנכרה והקלה קלה באחת וברכה באחת:

רבי שמעון מוציא הר גריזים. הכי מקיים לה זירושלמי וכן היה ר"ש אומר אין לך כל דבר ודבר מן המורה שאין כרות עליה תקע"ו בריתות שמים עשרה בצדקן ולא ידענה אמאי י"ב ושמה ברית כנגד כל שצטן ושצטן י"ב בצרור י"ב בכלל י"ב צפרט הרי מ"ח בריתות ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי קצ"ב בריתות וכן נהר סיני וכן ערבות מואב הרי תקע"ו בריתות:

ונשתלשו בערבות מואב.

וא"ת מאי אינטריך
למימר שלישי דערבות מואב והא לא איירי ר' ישמעאל דערבות מואב כלל יש לומר משום סיפא נקט לה דדעי למימר אין לך כל דבר מזה ומזה: **רבי שמעון בן יהודה אומר.** ירושלמי עד כדון דברים שנכללו ונפרטו דברים שנכללו ולא נפרטו [ואמר ליה] כן אמר ר' יוחנן משום ר' ישמעאל דבר שהיה בכלל ולא מן הכלל ללמד לא ללמד על עצמו ולא אלא ללמד על הכלל כולו יא אמר לו לא דבר אחד דילמא דברי דברים נתימה והכל דברי דברים אן קיימין אמר ר' נחמיה מתיין דכתיב בסוף אמר כנו שכולו דבר אחד כתיב אשר לא יקום את דברי המורה וכי יש תורה נופלת רבי שמעון בן אליקים אומר זה המון שהוא עומד רבי שמעון בן חלפתא אמר זה (י) הדין שלמטה דלמור רב הונא בר יהודה בשם שמואל דעל הדין הזה קרע יאשיבו ולמור עלי לקיים ר' אחא בשם ר' נחמיה בר חייה למד ולימד שמר ועשה והיתה סיפוקו צידו להחזיק הרי זה בכלל ארור ר' ירמיה בשם רבי חייה בר' אבה לא למד ולא לימד לא שמר ולא עשה ולא היתה סיפוקו צידו להחזיק הרי זה בכלל צדק דלמור רבי חנא א"ר ירמיה עמיד הקצ"ה לעשות כל דבעלי מזה צילין של דעלי תורה שני' (קבלת ו) כי כלל החכמה כלל הכסף ואומר ען חיים היא למחזיקים בה (משלי ג): **אמר רב משרשיא ערבא וערבא דערבא.** דערבא כדמורה דהכי דעי למימר דלר"ש בן יהודה קבל עליו כל אחד מישראל לתר"ג מזה ט"ק"ח ריבוא ריבואות ות' אלפים ריבואות ומ"ג ריבואות ושצטן אלפים ומנאמס בריתות לשש מאות אלף ושצטן אלפים ומנאמס מאות אלף בשביל ערבותן אס יעברו עליהן ולרבי אליעזר דרבי שמעון ששים ריבוא פעמים ושצטן אלפים ותקנ"ה ברכה אחת קודמת א"ק"ה. ירושלמי יכול משתיו אומרים נכרות היו אומרים קלות תלמוד לומר הנכרה והקלה קלה באחת וברכה באחת:

מוסף רש"י

כללות נאמרו בסניי.
הרבה דברים נאמרו
תמוסם בסניי שלא
תפסרו לו דבר ופירשו לו
לאחר שהוקם המשכן באהל
באהל מועד, שהרי לא
תפסרו שם הלכות ועובדה
כלל הדרך אלא מזה
אלימה מעשה לו וזמנת
עליו את עולותיו ואת
שלמך (שמות כ) ולא פירש
מתן דמיהן הפשיטין
ועימון אל עולות והקריבם
אימורין של שלמים וזמנה
1. ובענין זבחים (שם).
ופרשות באהל מועד.
משתיקם המשכן ודיבר
עמו מעל הכפרית, שם
פירש לו הכתוב, כדמצינו
ויקרא אל משה וידבר ה'
אליו מזהל מועד לחמה,
ובספר מות כהנים דהיינו
ויקרא תפסרו כל הלכות
קרינו, וכן דברים הרבה
ותנייה 1. ובענין זבחים
2. ונשתלשו בערבות
מואב, מפי משה לשראל
שנאמר (דברים ח) בעבר
הירדן בצדק מואב האילן
משה בחר את המורה וגוי'
(תנייה 1) משה מורה
שחור משה ואמר ללס על
הסדר (זבחים קטו).

רבי שמעון מוציא הר גריזים. הכי מקיים לה זירושלמי וכן היה ר"ש אומר אין לך כל דבר ודבר מן המורה שאין כרות עליה תקע"ו בריתות שמים עשרה בצדקן ולא ידענה אמאי י"ב ושמה ברית כנגד כל שצטן ושצטן י"ב בצרור י"ב בכלל י"ב צפרט הרי מ"ח בריתות ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי קצ"ב בריתות וכן נהר סיני וכן ערבות מואב הרי תקע"ו בריתות:

רבי שמעון מוציא הר גריזים. הכי מקיים לה זירושלמי וכן היה ר"ש אומר אין לך כל דבר ודבר מן המורה שאין כרות עליה תקע"ו בריתות שמים עשרה בצדקן ולא ידענה אמאי י"ב ושמה ברית כנגד כל שצטן ושצטן י"ב בצרור י"ב בכלל י"ב צפרט הרי מ"ח בריתות ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי קצ"ב בריתות וכן נהר סיני וכן ערבות מואב הרי תקע"ו בריתות:

רבי שמעון מוציא הר גריזים. הכי מקיים לה זירושלמי וכן היה ר"ש אומר אין לך כל דבר ודבר מן המורה שאין כרות עליה תקע"ו בריתות שמים עשרה בצדקן ולא ידענה אמאי י"ב ושמה ברית כנגד כל שצטן ושצטן י"ב בצרור י"ב בכלל י"ב צפרט הרי מ"ח בריתות ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי קצ"ב בריתות וכן נהר סיני וכן ערבות מואב הרי תקע"ו בריתות:

רבי שמעון מוציא הר גריזים. הכי מקיים לה זירושלמי וכן היה ר"ש אומר אין לך כל דבר ודבר מן המורה שאין כרות עליה תקע"ו בריתות שמים עשרה בצדקן ולא ידענה אמאי י"ב ושמה ברית כנגד כל שצטן ושצטן י"ב בצרור י"ב בכלל י"ב צפרט הרי מ"ח בריתות ללמוד וללמד לשמור ולעשות הרי קצ"ב בריתות וכן נהר סיני וכן ערבות מואב הרי תקע"ו בריתות:

שנאמרת. מקלל אביו ואמו הבא על אשת איש מולול בצניו ונאמרו שגידלו גידולין רעים צניתם. משנה עור מפתה אשת איש שהיא כמותו דבר רע ואינה יודעת עונשו כמותו. משיג גבול רעהו בא על אשתו הרי הוא הסיג גבול. מכה רעהו כסתר גורם לו בלחש סתריו שמתות צדיקת מים המרים. לוקח שומד להכות נפש לוקח שומד להיות עוקב אחר המנאף ולפתות לו אשת איש וגורם לו מיתה. מטה משפט גר יתום איני יודע לדרשו: יכול כל הצרכים כולן קודמו לקלות. שיממרו כל הצרכים תחילה עד צדקן אשר יקום וגוי' ואח"כ יפתחו בקלות: **כלשון הקודש.** כדילפינן קול קול ממש"ה: **מתני'** הכי גרסינן צממני' ברכה כהנים כילד (כו) צמדינה אומר אותה שלש ברכות. שמפסקין הכהנים צין פסוק לפסוק וענין הציבור אמן: **צמדינה ברכה אחת.** לפי שאין ענין אמן צמדינה כן שם הפסק והכי מפרש צמדינה: ככתבו

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

למ.

עין משפט נר מצוה

(א) מגילה כ. (ב) וע"י חו"ס
ב. כמות ד. ד"ה רב ששת,
(ג) דף טו. (ד) נבי"א: הן
שהשמה. (ה) נבי"א טוף:
בשמות. (ו) ופסוקין ק. א.
(ז) וקדושין כ. (ח) נבי"א:
סנה.

תורה אור השלם

1. ויפתח עזרא הספר
לענין כל העם כי נטל
כל העם היה ובתפוחו
עמדו כל העם.
2. והוחלתי כי לא ידברו
כי עמדו לא ענו עוד:
איוב לב טו
3. ויך אב בו לפני הרוב
אשר לפני שער המים מן
האור עד מקצת היום
וגד האנשים והקשים
והמבוכים ואני כל העם
אל ספר התורה:
4. שאו ידכם קודש
ותברכו את יי'
האלים ק"ש ב

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ולא פספסתי
וכי' לטון מפספס ואולי
ונראה ל"כ ע"י פ' מלות
חלילה דף קה ע"ב:

מוסף רש"י

קפנדריא. מקור הלכות
דרך בית הכנסת (מגילה)
כ"ז. ולא פספסתי על
ראשי עם קודש. כהני
התלמידים צבית המדרש על
גני קרקע. הולך על גני
מסביבן לישב למקומו.
נראה כטעם על ראשי
העם (שם). ולא נשאתי
כפי. לדון לברכת הכהנים.
לפי שהכהנים יצאו לברך
ביום חמה ה' אלהיו מלך
העולם אשר קדשנו
(במחמיו ויזון) נקדשנו
על אהרן (שם).

והוא לאמריו. ואף שם היו כלים הנרמזים והוא: האסוף פסולה. דבעינן כוונה לטהרה כדכתיב (במזכר יט) והוא הטעור על הטמא שיהא מתכוין לו: על הנדדן שפסונו. נדדן שיש ממנו ולהלן ולא נדדן שישנו ממנו ולאחור. והכי נמי העומדין צדדין של כהן הימנו ולהלן צביל צרכה הן דלפניו דמי אכל של

אחר הימנו אש"פ שאינן אחריהן ממש כלל אחריו דמי: וכפסחו. וכשהחמיל. וכעורל כמי: עמדו. שמקו: שלא נטל ידיו. לפני עלותו לדוכן: כמה הארכת ימים. איזה זכות צדך שהארכת ימים: קפנדריא. לקרר דרכו דרך צדכ"ג ליכנס צפתח זה וללכת כנגדו. ולשון קפנדריא מפרש צרכות (דף סג:) אדמקפסנא אדרי איעול צהא עד שאני מקיף צביז השורות הללו אכנס צזה ואלקר דרכי ודמי שורות צמים: ולא פספסתי על ראשי עם קודש. שגיו יוצאים התלמידים צבית המדרש על גני קרקע והמהלך צבייהם כשהן יושנין וכנסם לישב במקומו מרחיב פסיעותיו בעל כרחו והוא לשון מפסע (א) ונראה במפסע על ראשיהם לפיכך רריך להקדים או ישג לו מצדו: ולא נשאתי כפי לברך. שכן היה: בלא צרכה. צרכה דמפרש ואולי מאי מצדך: וכי עקר כרעיה. צעזעה למסקן והוא מחזיר פניו כלפי מינה מאי אמר: וכי מהדר אפיה מציבורא. כשגומר צרכותיו מחזיר פניו לצד המציה עד שיגמור שליח צבור המנריך את עמו ישראל בשלוש: מה

דקימא לן כוונתה וכמדומה דהכי פסק רבינו מנחם דכלל דוכתא קי"ל כ"י יהושע צן לו ומקשה מפ' כל גגות (שיריון דף צג.) דיחיד ר' זורא ורצה בר צר חנן ויחיד אבי גבייהו ויחיד וקאמרי שמע מינה ממתי' דיורי גדולה צקטנה ואין דיורי קטנה צבדולה וכו' עד צבור צבדולה ושליח צבור צקטנה ויאלץ ידי חובתן צבור צקטנה ויאלץ ידי חובתן תשעה צבדולה וא' צקטנה מצטרפין תשעה צקטנה וא' צבדולה אין מצטרפין וה"ה גדולה צבדולה דליכא למימר דיורי גדולה צבדולה אלמא לענין תפלה לא אמר אפילו מחיה של צבור אין מפסקת ונראה דלא דמי דהיכא דליכא עשרה צבדולה ושליח צבור עמיהן ואחד צבדולה כיוצא בה ממוך שמוציא צני הגדולה יוצא גם זה שצאחרת כה"ג אמרינן דוקא אפילו מחיה וכו' שהרי מוציא אפילו אחיו שצבדות כליחתא במסכת ראש השנה (דף לה.) אכל היכא דצריך לצרופיהו ודאי לא מצטרפי וההיא דפ' אין עומדין (צרכות דף צג:) דאי' אלעזר מיוס שחרב צית המקדש נפסקה חומת צבול צין ישראל לצביהן שצמשים לא שצאק להכא דההיא אמר לגבי הא שצאק חפלתן מקובלת כמו צומן שצממ"ק קיים מיהו לענין זה אין מפסקת אס יתצרכו הצבור ע"י צרכת כהנים שעמיהן צבית הכנסת או יוציא ש"צ ידי חובתן גם זה יתצרך ויוצא ידי חובתו עמיהן כלפני אצניו שצמשים לא תלי כהפסק מוחיה:

בפ"א מ"י פ"י מהל' פרה אדומה הל' ז'
ב"ב מ"י פ"י מהל' תפלה הל' ט' סמג עשין כה טו"ש ע"י א"ח סמון קמו ספ"ק צ'
נ"א ג' מ"י פ"י מהל' כ"כ הל' ה' סמג עשין כ טו"ש ע"י א"ח סמון קמו ספ"ק ו'
נ"ב ד' מ"י פ"י מהל' הלכה הל' ה' סמג עשין כ י' סמג עשין כ טו"ש ע"י א':
נ"ג ה' מ"י פ"י מהל' שם ספ"ק ע':
נ"ד ו' מ"י פ"י מהל' שם ספ"ק טו':

הוספות שאנץ

כיון דנפתח ספר תורה אטור לדבר אפי' בדברי תורה. פי' רש"י אכל אי מהדר אפיה לית לן בה דאמר פ"ק דברכות רב ששת מהדר אפיה גריס. ואינו נראה לר"ת דא"כ היה ליה לתלמודא לאחריה הא דרב ששת ולומר שמוחר בזה הענין. על כן נראה לי דרב ששת (א) לא פליג דבדבר הלכה שרי:

(א) ז"ל דרב ששת פליג וי"ל דלדבר הלכה שרי.

והזהר על הצדדין שבפניו הואתו בשרה. צירושלמי צפרק אין עומדין אמרי' הדא אמרה העומדין מן הצדדין צכלל צרכה: ב"ין שנפתח ספר תורה אטור לצפר אפי' בדבר הה"ב. מקשינן מפרק קמח דצרכות (דף ט.) דלמר רב ששת הוה מהדר אפיה וגריס אמר אינהו צדידו ואנן צדידן ומנינו למימר דמהדר אפיה שאני אי נמי רב ששת שאני משום דהוה מאור עינים והוה פטור מקריאה משום דהוה צדידים שצבכת אי אמה ראשי לאומין על פה ויזין דפטור מקריאה אפילו צשעת שמינה היה יכול לעסוק בצדד הלכה והיינו דקאמר אנן צדידן בגון צדדי הלכה (בגון צדידים דעל פה ואינהו צדידו צדידים שצבכת מיהו מסתברא כפירוש ר"ח דפ' התם דוקא רב ששת וכיוצא בו דתורתו אומנתו אכל האידנא צרכה צבידא לן דלמר רבא כיון שנפתח ס"ת וכו' והאי דהוה מהדר אפי' י"ל דלא הוה אורחא דמילתא לאיעסקוי בצדד הלכה באנפי ציצבורא צעוד שהן עסוקין צשמיעת המורה):

כל כהן שרא נבא ידיו. פירש רש"י אמר לי רבי אס נטל ידיו שחרית ונטהר כהן אינו צריך לטויל ידיו כשעולה לדוכן וכמדומה שהעמק מהגהת תלמוד שהרי אין לשונו משמע כך דפירש שלא נטל ידיו לפני עלותו לדוכן משמע ממש סמוך ועוד דמייתי גמרא קרא שאו ידכם קדש וצרכו משמע חייב לנטילת ידים צרכת כהנים דמשמע ליה השתא צצרכת כהנים משמע קרא דהיא צנשיאות ידים ומשמע צירושלמי פ"ח צצרכות צצרכת דמשמע קרא צענין נטילת ידים סמוך לה דמייתי לה התם אצרכת המזון והכי איתא שלשה תפיפות הן חייב לטמיכה שחיתה צנאמר וסמך ושחט חייב לנטילת ידים צצרכת שגא' שאו ידכם וצרכו חייב לגאולה תפלה שגא' יהיו לצדן אמרי פי וגו' וכתיב צצריה יענך ה' צזיום צרה וצפ' כיצד מצדדין (צרכות מ"ג.) משמע דההיא צצרכת איירי צצרכת המזון מיהו שמעינן מינה דבעינן חייב נטילת ידים צצרכת דמשמע ציה קרא והכא מייתי לה אצרכת כהנים ועוד אי מיירי הכא צצכלא נטל ידיו צצצריה אמאי נקט כהן לצשיאות כפיס חסיוק ליה משום צצדי צורה צצריך לטויל ידיו דלאמרי' צפ"ק צצצרכות (דף א':) וצפ"ב (שם י"ד.) אמר רבי חייא צצר רב אשי וימנין צצניחן הוה קאימנן קמינה דרב לתנוי לן פירקא צצפירא צצדי רב ומקדים וקאי ומשי ידיה ומצריך ומנח תפילין והדר אמר לן ואמר נמי התם (ד) צצצדי לאהדורי צצתר מילא לנטי' לק"ש מילא ומה לי ק"ש ומה לי צצרכת כהנים אי משום דצצריך צצכה הכא נמי צריך צצכה לפניו דלאמר לקמן להכי מצבדד צצכילת ידים חייב לצרכה מיירי ושיעור חפיפה איכא למישמע מתיבתא סמיכה לשחיטה דלאמרי' צצ' כל הפסולין (מנחות ג.) כל הסמיכות שהיו שם קורא אי צצם חייב לטמיכה שחיטה חוץ מוה שהיתה צצצער נקטר שאין מצוה יכול ליכנס שם אלמא כדי מהלך משער נקטר עד צית המצבחים לא חשיבה חפיפה וצצמסכת מדות (פ"ה מ"א) משמע דלא הוה טפי מעשרים וצצתים אמה מקום דריסת רגלי ישראל ומקום דריסת רגלי הכהנים צצכל אחד היו י"א אמה:

וכי מהדר אפיה מצבורא מאי אמר. סדר נשיאת כפים מפ' רבינו שלמה עוקר רגליו צצצבודה ממקומו וצא לפני המציה ומתפלל יהי רצון שתפא צצכה זו וכו' ומאריך צבה עד שיאמרו אמן של הודאה מפ' הצבור וקורא כהנים אס שנים הם ואס אחד אינו קורא ש"צ והוא מחזיר פניו מאליו כדצדי דלמר לעיל לאחד אינו קורא וכשכלה דבור מהקורא מצדדין אשר קדשנו כו' ואחר כך מתחילין צצצכה וכשכלה אמן אחרון מפ' צבור הן מחזירין וכופיין קשרי אצצצבותיהן אס רויין ושליח צבור מתחיל שים שלום והכהנים יתפללו צצצבו של עולם עשינו מה שגזרת וכו' ומאריך צבה עד שתכלה צצכה מפ' שליח צבור עוקרין רגליהן והולכין להן: צצצאלמות פרתש ויחא קרח כהן צצצער עבודת כוכבים) לא ישא את כפיו דגרע מהורג את הנפש דלאמרינן צצ' אין עומדין (צרכות ג:) כהן שהרג את הנפש לא ישא את כפיו ורבינו גרסום מאור הגולה השיב צצצצבותיו דנושא כפיו וקורא ראשון צצצורה דכיון דחור צצצצובה חור לקדשמו דתנן צצצוק מסכת מנחות (דף קט.) אך לא יעלו כהני הצמות אל מזבח ה' צצירושלים כי אס אכלו מצות צצצוק אחיהם והרי הן צצצעלי מומין שחולקין ואוכלין וכשם צצצעלי מומין נושאין את כפיהם וקורא ראשון צצצורה ואף זה שאס לא תאמר כן נמצאת מרפה ידיהן של צצצעלי תשובה שיאמרו) או לאותה צצצושה או לאותה כלימה וימנעו מעשות תשובה ואמר ר' יוחנן) כל האומר מנשה אין לו חלק לעולם הבא מרפה ידיהן של צצצעלי תשובה ותנא דבי רבי ישמעאל) הואיל והלך זה ונעשה כהן) לאליהם אצצכה אכן אחר הנופל וכו': [וע"י חו"ס' מנחות קט. ד"ה לא ישמשו ומוס' פנתי כו. ד"ה אי מה:]